

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

RUSSISCHE MARTINI'S

Thriller in drie bedrijven

1880

door

ANDRÉ LISSENS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1989

(N° 1723)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes !

© -1989 Toneelfonds J.Janssens / André Lissens.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEKOROPBOUW : RUSSISCHE MARTINI'S

Vanuit zaal :

ZIJWAND Li. Bibliotheekkast - secretaire met draaistoel - stereo

ACHTERWAND : Bar, met krukjes - daarnaast hall met zijdeur
verder, achter zijwand verscholen, trap naar boven.

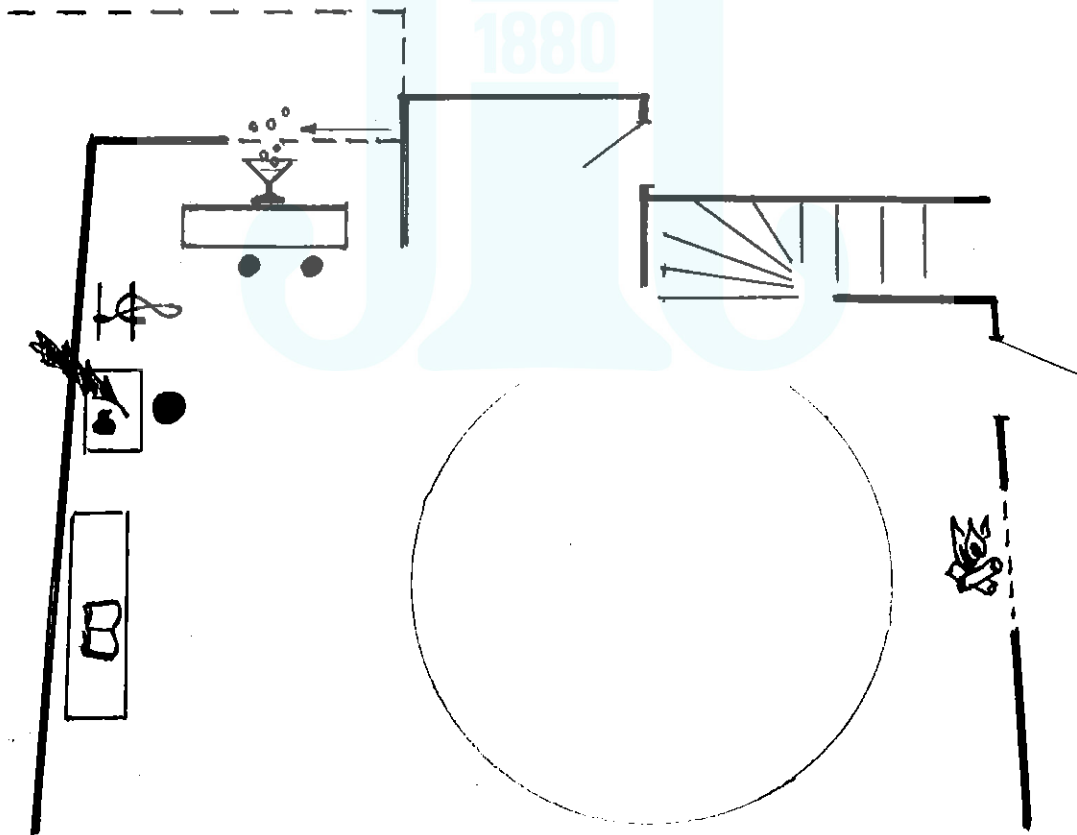
ZIJWAND Re. : Achteraan deur die naar keuken leidt

Midden : Haard

Midden : Canapé - 2 fauteuils - salontafeltje en verdere
dekoratie ad libitum. - Modern interieur -

Aan de wanden : houtbekleding (cfr. oud herenhuis)

Zie schets :

1988-

Rolverdeling

(2 dames - 3 heren + figuranten)

Nicolas Valentin Borinov

Debbie Brewster

Dokter Sam Kent

Joan Reynolds

Inspecteur Jenkins

Figuratie : Brigadier Picwood

Brigadier Spencer

Dekor

Riante flat in oud herenhuis ergens te Londen.

Beknopte Inhoud

Nicolas BORINOV is een Russisch balletdanser die tijdens een Europese tourné, politiek asiel heeft gevraagd en verkregen. Hij is de levensgezel van Debbie BREWSTER, een welstellende jonge vrouw.

Na de dood van haar vader heeft zij diens fortuin geërfd. Ze lijdt echter aan een depressie en wordt medisch verzorgd door dokter Sam KENT, vriend des huizes, hoogleraar aan St. John en wetsdokter.

Joan REYNOLDS, Debbies beste vriendin is niet uit de buurt weg te slaan en helpt haar mentaal de dood van haar vader te verwerken...

Het stuk begint wanneer Debbie eindelijk op het punt staat van totale genezing...

DEKOROPBOUW

Vanuit zaal :

ZIJWAND L. : Bibliotheekkast - secretaire met draaistoel - stereo

ACHTERWAND : Bar, met krukjes - daarnaast hall met zijdeur-
verder, achter zijwand verscholen, trap naar boven.

ZIJWAND R. : Achteraan deur die naar keuken leidt
Midden : Haard.

MIDDEN : Canapé - 2 fauteuils - salontafeltje en verdere
dekoratie ad libitum. - Modern interieur -
Aan de wanden : houtbekleding (cfr. oud herenhuis)

EERSTE BEDRIJF

Laat in de ochtend.

Het decor is de woonkamer van een oud herenhuis. Zeer mooi en stijlvol ingericht waaruit blijkt dat de bewoners zeer welstellend zijn. De combinatie van oud en nieuw is bijzonder geslaagd.

Op het salontafeltje staat een ontbijt klaar. Daartussen een vaasje met een witte lelie erin.

Vanaf de trap komt Debbie Brewster langzaam het toneel op..

Ze is nog gekleed in pyama en peignoir. Wanneer ze het ontbijt bemerkt, glimlacht ze....Ze steekt een sigaret op en wil gaan zitten als de telefoon rinkelt...

DEBBIE : Debbie Brewster ! O, jij bent het... Natuurlijk mag je bellen...

zoveel je maar wil. Jij bent de enige vriendin die ik heb...

Vanzelfsprekend dat je langs mag komen...zelfs nu...Goed, ik

zie je over een paar minuten.. Dag Joan.

(Ze legt de hoorn op de haak, en zet de stereo aan. Men hoort Tchaikowsky's Zwanenmeer. Ze glimlacht en terwijl ze het ontbijt bekijkt gaat ze in de canapé zitten. Ze neemt een tas thee en een beschuitje. Al knabbelend staart ze dromend voor zich uit. Wanneer de bel gaat zet ze de stereo af en gaat openmaken.)

Dag lieverd, kom binnen...

JOAN : (Kust haar)

Dag schat. Ik vond dat ik toch nog maar eens moest langs komen.

Je weet dat ik je tijdens de laatste maanden niet zo veel meer gezien heb omdat ik vond dat jij er best op je eentje zou overheen komen en ook, op advies van Sam Kent... Maar nu zit ik al enkele dagen te popelen van ongeduld om je terug te zien...

Hoe maak je het ?

DEBBIE : Alle dagen ietwat beter...Kom !

(Ze doet teken plaats te nemen in de canapé.)

JOAN : :Het moet voor jou verschrikkelijk geweest zijn toen je vader stierf...Jullie waren zo aan elkaar gehecht.

DEBBIE : Het was inderdaad verschrikkelijk. (gaat zitten)

JOAN : (naast haar) Je hield van hem, niet ?

DEBBIE : Ja !... Ik mis hem.

JOAN : Ik begrijp het !

DEBBIE : Ik mis hem ontzettend Joan. Ik heb nooit kunnen weten of vermoeden wat het betekent iemand te moeten missen waarvan je hield.. voor altijd(zucht) Ik hield echt van hem...

JOAN : Ik weet het.. Maar nu moet je er nog zo weinig mogelijk aan denken. Je hebt Nic en hij is enorm lief voor jou. Soms benijd ik je..

DEBBIE : (Glimlacht) Je hebt gelijk...Hij is enorm. Een kopje thee ?

JOAN : Goed, ik drink wel een kopje mee...Ik heb trouwens de tijd nog niet gehad om een ontbijt te nemen...Dit is niet de eerste maal hoor.. Wat wil je...als je alleen bent.

DEBBIE : (Neemt een beschuit)

Opeten ! Ik wil niet dat mijn beste vriendin van honger zou omkomen.

JOAN : (lachend) Ik heb geen Nic hoor. Zoals dié jou verwent...

DEBBIE : Hij houdt het nu reeds drie maanden vol om iedere morgen het ontbijt klaar te zetten mét een witte lelie er tussen in... De schat !

JOAN : Toch romantisch, vind je ook niet ? Ik dacht dat je zoiets alleen kon vinden in romannetjes of..in vorstenhuizen...Je weet wel.. Oranje-Nassau...een witte anjer...!

DEBBIE : Hij is charmant...Hij is...mijn rijkdom !

JOAN : Dat wil ik graag geloven.

DEBBIE : Weet je, ik zou hem geen ogenblik kunnen vergeten... Hij is zo lief...zo innemend...zo teder...gevoelig !

JOAN : (Lachend) O, maar Russen kunnen ook gevoelig zijn.

DEBBIE : (Quasi vermanend) Joan...als je lief !

JOAN : Natuurlijk...O, ik bedoel dit niet spottend hoor. Echt, ik vermoed dat Russen lieve mensen zijn...Waarom zouden ze niet ?

DEBBIE : Hij is het in ieder geval. (dromend) Ik hou van hem. Ik hou zo ontzettend veel van hem...Zonder Nic zou ik het allemaal niet aangekund hebben...

JOAN : Nooit aan trouwen gedacht ?

DEBBIE : Niet bepaald. Trouwens, vader mocht hem in feite niet. Hij heeft het nooit goed begrepen toen ik met Nic ging. Hij heeft het me nooit kwalijk genomen, dat niet, maar hij begreep het gewoon niet. "Jij en een Rus, dat kan toch niet." zei hij... maar dadelijk voegde hij eraan toe : "Maar als je gelukkig met hem bent, dan ben ik ook gelukkig." (zucht) Die lieve man...

JOAN : En nu... Ik bedoel, denk je nu niet aan trouwen ?

DEBBIE : Ach, ik weet het niet; Nic vindt het niet nodig. "Ik zou niet weten waarvoor het goed zou zijn." zegt hij "en waarom we nu juist zouden trouwen, nu je vader pas gestorven is. Het zou unfair zijn tegenover hem". Nic zal wel gelijk hebben...

JOAN : En...kinderen ?

DEBBIE : Daar hebben we het vaak over gehad. Nic houdt ontzettend veel van kinderen, maar voorlopig houden we het zo. Hij ziet trouwens niet goed in hoe dit met zijn beroep te rijmen valt. "Als je kinderen hebt, moet je thuis zijn" zegt hij, "dan moet je alle tijd van de wereld voor over hebben, om met hen bezig te zijn. En in ons geval kan dit niet. Nog niet." Vader hield ook enorm veel van kinderen... Hij vond het jammer dat ik er nog geen had...(zucht) Misschien is het beter zo.

JOAN : (Over een andere boeg gooiend)
Jullie wonen hier prachtig. De perfecte combinatie van oud en nieuw, dat moet ik toegeven...werkelijk éinig !

DEBBIE : Nics idee... Ik vind het ook prachtig.

JOAN : Hoe kwam hij erop ?

DEBBIE : Toen vader pas gestorven was, vond hij dat we best dat kleine flatje konden verlaten..Hij vond dat ik daar met al die herinneringen niet moest blijven. En toen vader me zijn fortuin naliet vond ik ook dat we best konden verhuizen. We hadden geld zat, en dus zocht hij naar een geschikt optrekje...Voilà, dit werd het !

JOAN : Machtig !

DEBBIE : Hij heeft voor alles gezorgd. De decoratie...de meubelen...de inrichting.. Kortom, alles.

JOAN : Jouw Nic is een genie !

DEBBIE : Ik weet het, lieverd.

(Op dat ogenblik gaat de voordeur open en Nic komt binnen. Hij is fel bezweet en draagt een joggingpak.)

DEBBIE : Dag lieveling...Ben je niet moe ?

NIC : Wat zou ik. Dit is voor mij maar een wandelingetje, weet je.
Moe ben ik pas als ik er een dagje repetitie heb opzitten. Voor mij is dit wat je kan noemen...een aangename ontspanning !
Dag Joan. (kust haar.)

JOAN : Dag knappe jongen. Je ziet er stralend uit..

NIC : Doe ik ook. Met zo'n vrouwtje aan mijn zijde..

DEBBIE : Gekkerd !

NIC : Natuurlijk...Het is de pure waarheid. Ik ben jullie Goden erg dankbaar dat ik haar gevonden heb...
Vinden jullie het erg dat ik eerst een douche neem ? Daarna kom ik bij jullie zitten. Oké ?

DEBBIE : Is er dan vandaag geen repetitie ?

NIC : Lieve schat, we zijn nu bijna meer dan drie maand bezig met dit werk. Dan mag er wel een dagje af, nietwaar. Tot straks.
(gaat de trap op) Dan maak ik voor jullie een drankje klaar...

DEBBIE : Hét drankje ?

NIC : Hét drankje... (af)

DEBBIE : Die Martini's op zijn Russisch zijn niet te evenaren. In het mixen is hij een echte Grootmeester.

JOAN : Zeer typerend ! Ze zijn ook met het schaakbord in de wiég gelegd !
Weet je, telkens ik bij jullie op visite ben hoop ik stiekem dat hij me dat drankje klaarmaakt.

DEBBIE : En het blijft zijn geheim. Zelfs ik ken het recept niet.
"Dat is nu het grote geheim tussen jou en mij" zegt hij dan lachend..

JOAN : De smaak is zo...apart...zo...ik weet het niet !

DEBBIE : Je hoeft het niet te weten, je moet het enkel maar drinken.

JOAN : (neemt een sigaret)

Hoe lang kennen jullie elkaar nu al ?

DEBBIE : Ongeveer drie jaar. Tot dan toe was Nic verbonden aan het Moskouse Bolsjoi theater. Als eerste solodanser. Dé Russische vedette. Tijdens een Europese tournee heeft hij in Londen politiek asiel gevraagd en gekregen. Toen ben ik hem op het lijf gebotst en het was, nu ja, wat je zou kunnen noemen, liefde op het eerste zicht.

JOAN : Jij bent met de helm geboren...Gelukskind !

DEBBIE : Ik weet het.

JOAN : Jij hebt toch voor onze kaartjes gezorgd. Voor de première van volgende week zondag ?

DEBBIE : Geen nood, Nic zorgt er voor. (al dromend) Ik zie hem al voor me...Tchaikowsky's Zwanenmeer...en hij ...als...Hij is machtig Joan. Het is net een God wanneer hij op de bühne staat...

JOAN : Dat spreekt vanzelf...Indien hij dat niet was had hij nooit zijn plaats gekregen in het Nationaal Ballet. Alleen de echte sterren kunnen daar aan hun trekken komen...En dat is hij..dé ster van het Nationaal Ballet...Enig !

(Nic komt naar beneden.)

NIC : Wat hebben jullie achter mijn rug bekokstoofd ? (lachend)
Blijkbaar iets dat ik niet moet horen. Zo, en nu, de drankjes.
(Hij is zeer opvallend gekleed. Draagt een zwarte nauwzittende broek. Een wit hemd met pofmouwen, dat diep openstaat. Hij draagt een kettingkje. Hij maakt de drankjes, onzichtbaar voor ieder, klaar.)

JOAN : (Monkelend)

Met wat zou ik jou kunnen verleiden om aan dat recept te geraken?

NIC : (lachend) Dat is onmogelijk...Mijn vader kende het van zijn vader...Familiegeheim.. Zo dames (geeft de glazen door)
Davasjès - Darovje ! (gezondheid)

(Ze vinden de drankjes verrukkelijk.)Nic gaat daarna naar Debbie en kust haar in de hals en zegt.)

NIC : Ja-ljoebloë-tibja ! (Ik hou van jou)

(Debbie antwoordt hem eveneens in het Russisch : ik hou van jou)

JOAN : Goed zo ! Ik blijf wel buitenspel !

DEBBIE : (Herhaalt het en zegt)

... dat wil zeggen : Ik hou van jou !

JOAN : Prachtig !

(Zegt het ook maar met fouten.)

NIC : (Corrigeert haar)

Zo moet je dat zeggen...anders zou je gedonder krijgen. In Rusland natuurlijk.

JOAN : (zegt het opnieuw)

Ongelooflijk...ik spreek Russisch !

NIC : En je zegt dan nog het mooiste wat er in onze taal bestaat !

JOAN : (Herhaalt het sneller en sneller en dan)

...Ik zoek me een Rus !

(Allen lachen om Joans reactie.)

NIC : Dat is niet zo eenvoudig...We lopen in Londen niet met zoveel rond...

JOAN : Jammer !

NIC : (tot Debbie) Hoe voel jij je vandaag lieveling ?

DEBBIE : Heel wat beter dan gisteren...

NIC : Gelukkig. Ik zou het doodjammer vinden mocht je de première van volgende week missen ! Het zou zonde zijn.

DEBBIE : Lieverd, ik kom...al moesten ze mij er in een ziekbed heen dragen.

JOAN : Ik...chaperonneer... (knipoogt naar Nic)

DEBBIE : Weet je dat ik van hem niets mag doen ?

JOAN : Hoe bedoel je ?

DEBBIE : Nadat vader pas was gestorven vertelde Dr. Kent hem dat ik me in geen geval mocht vermoeien...geen enkel werkje opknappen...niets...zélfs het zilverwerk mag ik niet oppoetsen...

NIC : Het is je geraden. Wat Dr. Kent me vertelde was de waarheid. Jij doet niets...

DEBBIE : Maar lieveling...het stof afnemen is nu toch niet zo erg.

NIC : (kwaad) Dat...in géén geval !

DEBBIE : Nic...zo bedoelde ik het niet...

NIC : Ik weet het...ik weet het... Sorry dat ik me even liet gaan.
Maar ik wil niet dat jij terug ziek wordt, nu je aan de beter-
hand bent. In geen geval !

DEBBIE : (tot Joan)
Weet je dat hij zelf het ganse huis onderhoudt ? En poetst ? En
het stof afneemt ? Echt waar !

JOAN : Je bent geweldig !

NIC : Bah, met een beetje discipline...

DEBBIE : Zelfs een poetsvrouw mag hier niet over de vloer komen. En dat
zou zekeren vast kunnen...

NIC : Poetsvrouwen leggen alles van hun oorspronkelijke plaats en
daarna heb je een heleboel werk om de juiste plaats terug te
vinden...

DEBBIE : Maar schat, we kunnen het ons toch permitteren ?

NIC : Nee...ik vind dit een overbodige luxe... Ben je misschien niet
tevreden over mij ?

DEBBIE : Natuurlijk, maar ik wil jou minder belasten...Je het naar je
zin maken...

NIC : Schat, jij bent voor mij geen last...integendeel ! Als ik dit
alles voor jou doe, is dit omdat ik zoveel om je geef...ik zou
me doodongelukkig voelen als ik het niet kon doen...

JOAN : Is hij geen schat ? (theatraal) O, moedertje Rusland, zend
mij asjeblief ook zo een Rusje op mijn dak !

(Ze lachen hartelijk.)

DEBBIE : O Nic, vooraleer ik het vergeet, gisteren was ik nog bij de
notaris om testamentair mijn zaken in orde te brengen... Ik sliep
al wanneer je thuis kwam en daarom heb ik het je nog niet
kunnen vertellen... (neemt hem zachtjes bij de hals) Als mij
iets mocht overkomen dan erf jij het ganse fortuin.

NIC : (Lichtjes geïrriteerd) Je weet dat ik daarover niet wil praten..
Ik heb nu al een fortuin ! Ik heb jou ! De rest is onbelangrijk.

DEBBIE : (Quasi jaloers)

Zou je me dan spoedig vergeten zijn ?

NIC : (kwaad) Laat dat ! Ik wil hierover niets meer horen. Nooit meer !
Ik ben gelukkig...nu ! En zo wil ik het houden !

DEBBIE : (Blij met zijn reactie)
O, lieveling. (kust hem)

JOAN : Net als in een sprookje...en ik ben de toeschouwer !

NIC : Wat dachten jullie van...nog een drankje ?

JOAN : Goddank, daar zat ik al de ganse tijd naar te snakken !

NIC : Komt voor mekaar.
(Achter bar - zelfde scenario)

JOAN : Je kan er niks van merken weet je ! Ik brand om dat recept te bemachtigen !

DEBBIE : Plaag hem niet...
(De bel gaat)

DEBBIE : Dat moet Sam zijn, een ogenblikje !

KENT : (Komt binnen en kust Debbie)
Moest jij niet in bed liggen ?

DEBBIE : Maar Sam, ik voel me al een heel stuk beter. Echt waar ! Is het niet, Nick ?

KENT : Dag Joan, Nic !
(Op drankje wijzend) Kan dat voor mij ook ? Ik ben verzot op zijn Marini's...

JOAN : Wie niet ?

KENT : (tot Debbie) Zet je nu maar eens rustig neer dat ik je kan beluisteren. Je weet dat opwinding in jouw geval nefaste gevolgen kan hebben....Je moet je rustig houden...Na dit drama hoef je zeker geen ander...of het kan je dood betekenen... Dus (beluistert haar) Goed...Bijna normaal (bergt stetoscoop op)
Dit gaat de goeie kant uit. Je moet het zo houden. Terug de Debbie worden van vroeger.

DEBBIE : O, maar ik voel niets meer... ik voel me lekker... terug springlevend...!

KENT : Dat denkt iedere patiënt die aan de beterhand is. Nee kindje, ik meen het echt. De minste opwinding kan fataal worden..Je hart is nog altijd zwak..je móét mijn advies opvolgen.

NIC : (Komt met Martini's)
Daar zorg ik wel voor, Sam !

KENT : Mooi ! (neemt Martini) Volgende week première ?

NIC : Inderdaad ! Het onderste uit de kan...

KENT : (ongeïnteresseerd) Je danst heel goed, dat moet ik toegeven.

DEBBIE : Hij danst heel goed ! Sam ! Je drukt je verkeerd uit...HIJ danst...goddelijk !

NIC : Dames, in alle bescheidenheid...ik doe mijn werk...dansen !

JOAN : Jij, je danst als een engel...je zwééft...

KENT : Dat dacht Icarus ook, tot hij te pletter viel !

DEBBIE : Sam, geen flauwe grapjes asjeblief !

KENT : Goed, goed ! (tot Nic) En hoe vind je het na al die tijd in Londen ?

NIC : Ik ken Londen niet...ik ken alleen...haar !

KENT : (spottend) Niet zo fraai ! Dat is wat men placht te noemen "een groot gat in je cultuur hebben". In Londen wonen en nà al die jaren nog niet eens weten waar je zit. Als dit geen grap is.. Maar, begrijpelijk, jullie Russen, hoeven weinig cultuur, is het niet.. Rusland...tja...

DEBBIE : Sam, ik vind er niks leuks meer aan...Je beledigt Nic !

KENT : Nou, nou...beledigen is een groot woord...Ik heb hem gewoon op zijn "cultuur"plaats gezet. Da's alles !
(Joviaal tegen Nic) Niks van aantrekken kerel, dans jij maar de wereld rond...wij zorgen wel voor de geschiedenis !

DEBBIE : (Ietwat verfoeiend) Sam toch...

KENT : Zo ! (staat recht) Mijn lieve tortelduifjes, ik moet opstappen. Ik heb om (kijkt naar zijn uurwerk) O...ik moest er al zijn... in de aula, voor mijn studentjes bedoel ik...Die krijgen vandaag hun volgend lesje in anatomie en daarna...een levensechte autopsie ! (spottend) We zullen de bedjes reeds klaarzetten !

(Hij bekijkt hen, ze begrijpen het niet)

Wel ja...wanneer ze van hun stokje draaien hé ! Bij kandida-
tuurstudentjes heb je dat altijd... Openleggen en...Boing !
(gestikuleert) Gegroet iedereen en (tot Nic) bedankt voor het
drankje. **Daarin** ben je uniek !

Dag Debbie, (kust haar) en voorzichtig zijn.... (af)

DEBBIE : Dat is hij nu, ten voeten uit...

JOAN : Het is net of hij Nic niet kan luchten !

DEBBIE : Ach, hij was een goeie vriend van vader...Ze zaten op dezelfde
school...Ook hij keek met ietwat gemengde gevoelens neer op onze
relatie...De dood van vader heeft hem waarschijnlijk bitter
gestemd en...als hij Nic ziet...denkt hij terug aan vader...
Ach, het doet er niet toe !

JOAN : (Bij Nic) Niks van aantrekken...Je hebt alvast één grote fan..
(wijst naar Debbie) Haar reken ik natuurlijk niet mee... Ik
moet er ook vandoor. O, dat was ik bijna vergeten...ik wou jullie
vragen samen met mij te dineren... Straks, als het minder druk is..

DEBBIE : Ik weet nog zo niet...

JOAN : Het is nu welletjes geweest. Kent zegt dat jij praktisch in orde
bent.. Dus...ik haal jullie straks op.

NIC : Voor mij niet Joan. Echt niet... Ik heb nog zo veel te doen.
De première...de voorbereiding...enkele klusjes hier... (lachend)
én de afwas !

JOAN : Jij gaat ook mee !

NIC : Nee, echt. Maar met alle genoeg zou ik willen dat Debbie mee
ging. Eindelijk zou ze terug de buitenlucht proeven...Onder de
mensen komen...(sarcastisch) Londen zien !

JOAN : Een mistig Londen is ook niet alles...Goed. Het is in feite om
Debbie te doen en daarover zijn we het roerend eens. Dag schat.
(kust Debbie) Ik pik je straks wel op... (tot Nic) Dag knappe
jongen, en mocht je vriend, je-weet-wel, die andere Rus komen
opdagen, geef hem alvast mijn adres... Afsproken ? Daag. (af)

DEBBIE : Gekke meid !

NIC : Ik zou liever...gekke Sam willen zeggen !